

HOLLY
JACKSON

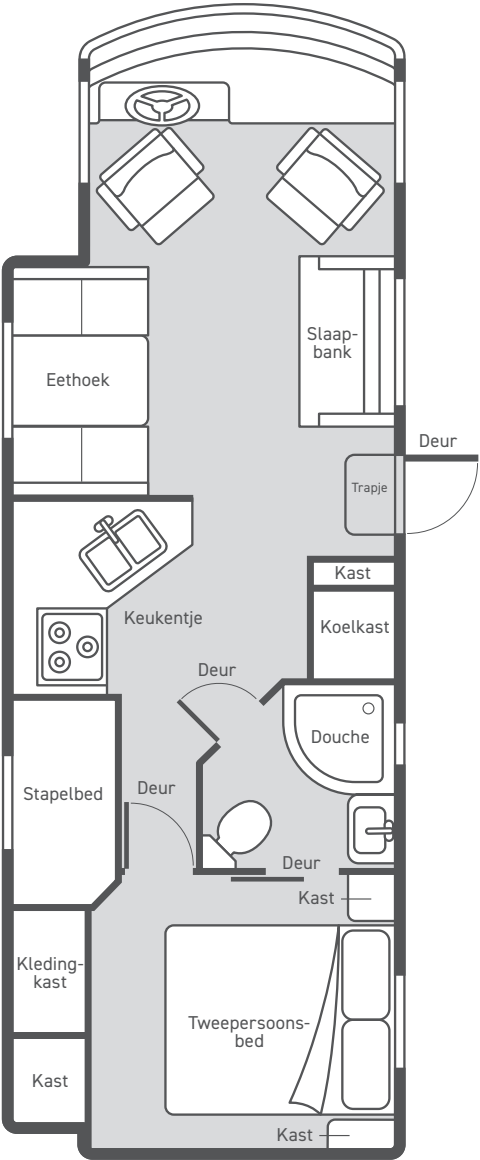
DE VIJF DIE
BLIJVEN

Vertaald door H.C. Kaspersma

'VOLT
Amsterdam 2023

Voor Harry Collis, die op honderdjarige leeftijd
waarschijnlijk de oudste youngadultlezer ter wereld is...

PLATTEGROND VAN DE GETAWAY VISTA 2017 31B

22.00 UUR

EEN

Hier en ook niet. Rood en zwart. Het ene moment daar, het volgende moment verdwenen. Haar gezicht in het glas. Verdwijnd in het licht van naderende koplampen, verschijnend in de duisternis van buiten. En weer weg. Het raam hield haar gezicht voor zichzelf. Prima, het mocht het houden. En terug, ook het raam wilde het niet hebben.

Reds reflectie staarde door haar heen, maar het glas en de duisternis weerspiegelden haar niet juist, de details waren te vaag. De grove kenmerken waren er: de te bleke glans van haar huid en de wijd uit elkaar staande blauwe ogen die niet alleen de hare waren. *Je lijkt zoveel op haar*, hoorde ze vroeger, veel vaker dan ze nodig vond. Nu wilde ze het helemaal niet meer horen, laat staan denken. Dus draaide ze zich weg van haar gezicht, hún gezicht, negeerde ze hen allebei. Maar het was moeilijker om iemand te negeren wanneer je er je best voor deed.

Red richtte haar blik op iets anders, keek naar de auto's op de baan naast haar, onder haar. Er klopte iets niet; de auto's leken te klein vanaf dit hoge raam, maar Red voelde zich niet groter. Ze zag een blauwe Sedan gas geven om in te halen, en ze hielp hem met haar ogen, duwde de auto naar voren. Ga je gang, maatje. Rijd maar langs deze tien en een halve meter lange metalen bus, maak maar vaart op de snelweg. Wat een gek woord was dat eigenlijk, *snelweg*, want

met zo'n lompe camper kon je echt niet snel over de weg.

'Red?' De stem tegenover haar verstoorde haar gedachten. Maddy keek haar aan, in het flauwe licht dat binnen scheen, met vragende lijntjes rond haar zandbruine ogen. Ze gaf Red een klein schopje onder de tafel tegen haar scheenbeen. 'Ben je nou vergeten dat we midden in een spelletje zitten?'

'Nee,' zei Red, maar eigenlijk was ze het wel vergeten, ja. Wat hadden ze ook alweer gespeeld?

'Twintig Vragen,' zei Maddy, alsof ze Reds gedachten kon lezen. Maar ja, ze kenden elkaar al zolang ze leefden, al was Red zeven maanden eerder geboren, extra tijd die ze niet echt had benut. Misschien had Maddy in die zeventien jaren geleerd hoe ze Reds gedachten kon lezen. Red hoopte van niet. Er waren dingen in haar hoofd die niemand ooit mocht zien. Zelfs Maddy niet. Al helemaal Maddy niet.

'Ja, weet ik,' zei Red, terwijl haar blik afdwaalde naar de andere kant van de camper, naar de buitendeur en de slaapbank – die momenteel als bank fungeerde – waar zij en Maddy vannacht op zouden slapen. Red wist het niet meer – welke kant van het bed vond Maddy ook alweer het fijnst? Want zij kon niet slapen als ze niet links lag, en net toen ze probeerde Maddy's gedachten daarover te lezen, viel haar oog op een groen bord buiten in het donker, dat ze door de voorruit langs zag zoeven.

'Op dat bord staat Rockingham, moeten we zo niet een afslag nemen?' vroeg Red, niet luid genoeg voor de mensen die voor in de camper zaten, waar ze er misschien iets aan hadden. Waarschijnlijk had ze het toch mis, dus ze kon maar beter niks zeggen. Ze reden al een uur op dezelfde weg. De I-73 was de I-74 geworden, en daarna de US 220, zonder al te veel bombarie.

'Aarde aan Red Kenny,' zei Maddy, knippend met haar vingers, half glimlachend. Het rimpelde nooit, Maddy's gezicht, zelfs niet bij de breedste glimlach. Huid als room,

zacht en gladder dan het eigenlijk hoorde te zijn. Daardoor vielen Reds sproeten alleen nog maar meer op wanneer ze zij aan zij op een foto stonden. Letterlijk zij aan zij; ze waren bijna exact even lang en hadden vrijwel hetzelfde haar, al was dat van Red donkerblond en dat van Maddy eerder wat lichtbruin, een verschil van slechts een tint of twee. Red droeg altijd een staart, en op haar voorhoofd hing een pony die ze zelf had geknipt met de keukenschaar. Maddy's haar hing los en was netjes gekamd, en zacht tot in de punten, wat bij Red niet het geval was. 'Ik ben degene die vragen stelt en jij hebt een persoon, plek of ding in je hoofd,' hielp Maddy haar herinneren.

Red knikte langzaam. Nou ja, al zou Maddy ook het liefst aan de linkerkant slapen, ze hoefden in elk geval niet in het stapelbed.

'Ik heb al zeven vragen gesteld,' zei Maddy.

'Top.' Red kon zich haar persoon, plek of ding niet eens herinneren. Maar echt hoor, ze reden al de hele dag, waren zo'n twaalf uur geleden van huis vertrokken, hadden ze nu niet genoeg reisspelletjes gespeeld? Red kon niet wachten tot ze er waren, zodat ze eindelijk kon gaan slapen, of het nou aan de linkerkant of de rechterkant was. Gewoon even doorbijten. Ze zouden morgen rond deze tijd aankomen bij de Gulf Shores, waar ze de rest van hun vrienden zouden ontmoeten. Dat was het plan.

Maddy schraapte haar keel.

'En wat heb ik ook alweer geantwoord?' vroeg Red.

Maddy ademde uit en het klonk als een half zuchtje, half lachje, moeilijk te zeggen. 'Het was een persoon, een vrouw, geen fictieel personage,' zei ze, terwijl ze de antwoorden op haar vingers aftelde. 'Iemand die ik wel ken, maar jij en Kim Kardashian zijn het niet.'

Red keek op en zocht de lege hoeken van haar gedachten af naar de herinnering. 'Nee, het spijt me,' zei ze. 'Ik weet het niet meer.'

‘Oké, dan beginnen we opnieuw,’ zei Maddy, maar net op dat moment kwam Simon strompelend de kleine badkamer uit, waardoor Red een zoveelste potje Verplicht Vermaak™ bespaard bleef. De deur botste tegen hem aan doordat de camper opeens meer vaart maakte.

‘Simon Yoo, heb je daar de hele tijd gezeten?’ vroeg Maddy vol afschuw. ‘We hebben twee hele potjes gespeeld.’

Simon streek zijn zwarte, licht golvende haar uit zijn gezicht, hield een trillende vinger voor zijn lippen en zei: ‘Sst, een dame vertelt zulke dingen niet.’

‘Doe die deur dan dicht. Jezus.’

Dat deed hij, maar met zijn voet, alsof hij het expres deed, waarbij hij bijna zijn evenwicht verloor terwijl ze over de snelweg zoefden en van baan veranderden om iemand in te halen. Kwam de afslag die ze moesten nemen er niet zo aan? Misschien moest Red er iets van zeggen, maar nu zat ze naar Simon te kijken, die voorover zwaaide en zich vastgreep aan het aanrecht van het keukentje achter haar. Stuntelend liet hij zichzelf naast haar op de bank glijden, waarbij hij zijn knieën tegen de tafel stootte.

Red bekeek hem eens goed: zijn pupillen stonden veel te groot in zijn donkere, ronde ogen en er zat een verdachte natte plek op de voorkant van zijn zeekleurige Eagles-shirt.

‘Je bent nu al dronken,’ zei ze, bijna onder de indruk. ‘Ik dacht dat je nog maar drie biertjes had gehad.’

Simon bracht zijn hoofd naar haar toe om in haar oor te fluisteren, en Red rook de scherpe, metaalachtige lucht van zijn adem. Die geur herkende ze als geen ander; die was altijd te ruiken wanneer haar vader tegen haar loog. *Nee, ik heb vandaag niks gedronken, Red, ik zweer het.* ‘Sst,’ zei Simon, ‘Oliver heeft tequila mee.’

‘En daar heb je net lekker gebruik van gemaakt?’ vroeg Maddy, die hun gesprek had meegekregen.

Bij wijze van antwoord balde Simon zijn handen tot

vuisten, die hij in de lucht stak, en schreeuwde hij: *'Spring break, baby!'*

Red lachte. En trouwens, als ze het gewoon zou vragen, vond Maddy het misschien geen probleem om aan de rechterkant te slapen vannacht, of zelfs de rest van de week. Ze kon het gewoon vragen.

'Oliver houdt er niet van als mensen aan zijn spullen zitten,' zei Maddy zachtjes, terwijl ze een blik over haar schouder wierp naar haar broer, die nog geen twee meter achter haar in de passagiersstoel zat te rommelen met de radio en ondertussen tegen Reyna lulde, die achter het stuur zat. Arthur stond vlak achter Oliver en Reyna, en toen hij Reds blik ving schonk hij haar een glimlach met zijn lippen op elkaar. Maar misschien glimlachte hij eigenlijk naar Simon.

'Hé, het is mijn camper, dus ik heb recht op alles wat erin ligt,' zei Simon hikkend.

'De camper van je oom.' Maddy voelde blijkbaar de behoefte hem te corrigeren.

'Had je niet beloofd om vandaag ook nog een stuk te rijden?' vroeg Red hem. Het plan was dat ze alle zes evenveel kilometers zouden rijden. Om er maar direct van af te zijn had zij de eerste twee uur gereden, vanuit Philadelphia de I-95 op, tot ze stopten voor de lunch. Arthur was de hele tijd naast haar blijven zitten en had haar rustig de weg gewezen, alsof hij doorhad wanneer ze te diep in gedachten verzonk, of wanneer ze in paniek raakte over de grootte van de camper en hoe klein alles eruitzag vanaf hierboven. Blijkbaar waren er overal mensen die gedachten konden lezen. Maar Arthur kende ze nog maar zes of zeven maanden, dus dat was niet eerlijk.

'Reyna en ik hebben geruild,' zei Simon, 'aangezien ik al wat biertjes op heb.' Een ondeugende grijns. Simon kon altijd overal mee weggkomen, hij was te grappig, te gevat. Het was onmogelijk om lang boos op hem te blijven. Nou

ja, Maddy kon dat wel, als ze er haar best voor deed.

‘Hé, Reyna is trouwens echt cool,’ fluisterde Simon tegen Maddy, alsof zij aanspraak kon maken op de coolheid van de vriendin van haar broer. Maar ze glimlachte en nam zijn compliment aan met een blik in de richting van het stel – een perfect stel, zelfs met hun ruggen naar je toegekeerd.

Een stilte in het gesprek; dit was het moment dat Red het moest vragen, voor ze het vergat.

‘Hé, Maddy, over de slaapbank...’

‘...Shit!’ siste Oliver voor in de camper, een lelijk geluid. ‘Deze afslag moeten we hebben. Neem hem, Reyna. Nu! Nú!’

‘Kan niet meer,’ zei Reyna, plotseling verward, terwijl ze in haar spiegels keek en de richtingaanwijzer aanzette.

‘Die gaan wel voor je aan de kant. Wij zijn groter, ga nu maar gewoon,’ zei Oliver, die naar voren bukte alsof hij het stuur van haar over wilde nemen.

Een piepend geluid, niet van de camper maar van Reyna, die het reusachtige voertuig de rechterbaan op stuurde. Een boze Chevrolet liet zijn claxon krijsen en de man achter het stuur stak zijn middelvinger door zijn open raam naar buiten op. Red deed alsof ze hem ving en hem in het borstzakje van haar blauw met geel geruite shirt stak, waar ze hem voor altijd zou koesteren.

‘Rijden, rijden, rijden,’ blafte Oliver, en Reyna zwaaide nogmaals naar rechts om de afslag nog net te redden. Weer een claxon, deze keer van een woedende Tesla die ze achter zich lieten op de snelweg.

‘We hadden ook gewoon de volgende kunnen nemen en daarna verder kunnen kijken. Daar is Google Maps voor,’ zei Reyna terwijl ze vaart minderde. Haar stem klonk vreemd, benepen, alsof hij tussen opeengeklemd tanden probeerde door te sijpelen. Red had Reyna nooit eerder onthutst gezien, of boos. Doorgaans glimlachte ze alleen maar, en dan nog breder wanneer ze Oliver in zijn ogen

keek. Hoe zou dat voelen, verliefd zijn? Ze kon het zich niet voorstellen; en daarom bekeek ze hen soms, om te leren van hun voorbeeld. Maar Red had net wel iets over de afslag moeten zeggen, toch? Ze waren de dag bijna helemaal doorgekomen zonder tegen elkaar te schreeuwen. Het was haar schuld.

‘Het spijt me,’ zei Oliver nu, terwijl hij Reyna’s dikke zwarte haar achter haar oor streek zodat hij in haar schouder kon knijpen, en een indruk van zijn vingers achterliet. ‘Ik wil gewoon zo snel mogelijk op de camping zijn. Iedereen is moe.’

Red keek weg, liet hen alleen in hun momentje, nou ja, zo alleen als ze konden zijn in een tien en een halve meter lange camper met vier anderen. Blijkbaar was die extra halve meter zo belangrijk dat ze hem niet af konden ronden naar gewoon tien.

De wereld aan haar kant van de camper was weer donker. Er stonden bomen langs de weg, maar Red kon ze nauwelijks zien langs haar eigen spiegelbeeld en dat andere gezicht dat erin schuilging. Ook daar moest ze van weggijken, voor ze er te veel over na ging denken. Niet hier, niet nu.

De vrachtwagen voor hen minderde vaart toen ze een bord passeerden met 60 km. De remlichten kleurden de weg rood. De kleur die haar overal volgde, waar ze ook naartoe ging, en het voorspelde nooit iets goeds. Maar de weg ging door, dus deden zij dat ook.

O wacht, wat moest ze nou ook alweer aan Maddy vragen?

TWEE

Een vreemd gerommel in Reds buik, het geluid verdoezeld door de wielen op de weg. Ze kon toch geen honger hebben? Ze waren een paar uur geleden nog bij een tankstation geweest voor avondeten. Maar het gevoel werd twee keer zo erg, bleef ronddraaien, dus ze pakte de chipszak die voor Maddy lag. Ze nam er een handjevol uit en stopte de chipjes voorzichtig een voor een in haar mond, waarbij de kaaskruidels aan haar vingers bleven plakken.

‘O ja,’ zei Simon, terwijl hij opstond, zijwaarts uit het zitje wegschuifde en naar het stapelbed achter de mini-keuken liep. ‘Jullie zijn me allemaal zeven dollar verschuldigd voor de snacks van het tankstation.’

Red staaarde naar de overgebleven chipjes in haar hand.

‘Hé.’ Maddy leunde over de tafel naar haar toe. ‘Ik betaal die snacks wel voor je, geen zorgen.’

Red slikte. Keek nog dieper naar beneden om de blik van Maddy te ontwijken. Geen zorgen maken was geen keuze, in ieder geval niet voor Red. Op de donkerste momenten, die winternachten waarin ze haar jas in bed aan hield boven twee pyjama's en vijf paar sokken, en alsnog rilde, wenste Red soms dat ze Maddy Lavoy was. Dat ze in dat warme huis woonde alsof het van haar was, dat ze alles had wat zij hadden, en alles wat zij zelf niet meer had.

Kap daarmee. Ze voelde haar wangen gloeien. Schaam-

te was een rood gevoel, een heet gevoel, net als schuld en boosheid. Waarom kon de familie Kenny hun huis niet gewoon verwarmen met alleen schuld en schaamte? Maar binnenkort zou alles beter worden, toch? Heel snel, dat was het plan, waar ze het allemaal voor deed. En dan zou alles anders zijn. Hoe bevrijdend zou het zijn om iets gewoon te doen of te denken, zonder er een tweede of een derde keer over na te denken, zonder te zeggen: 'Nee dank je wel, misschien een ander keertje.' Om niet te hoeven smeken om extra diensten op het werk, want slaaptkort had ze toch wel. Om nog een handje chips te pakken, gewoon omdat ze dat wil.

Het schoot Red te binnen dat ze al een tijdje niks had gezegd. 'Dank je,' mompelde ze, zonder haar ogen op te slaan, maar ze nam niet nog meer chips, dat voelde niet goed. Ze moest maar leren leven met dat gevoel in haar buik. En misschien was het bij nader inzien toch geen honger.

'Geen zorgen,' zei Maddy. Zie je nou wel, zij had ze niet. Maddy had geen reden om zorgen te hebben. Zij was een van die mensen die overal goed in zijn, al bij de eerste poging. Oké, op die ene keer na dat ze met alle geweld harp wilde leren spelen. Tenzij Red een van Maddy's zorgen was. Zo leek het soms wel.

'Zijn we al in South Carolina?' vroeg Red, om maar van gespreksonderwerp te veranderen, een ding waar zij goed in was.

'Nog niet,' riep Oliver over zijn schouder, al was hij niet de Lavoy aan wie ze het vroeg. 'Duurt niet lang meer. Ik denk dat we over ongeveer veertig minuten op de camping zijn.'

'Woehoe, spring break!' riep Simon met een hoog stemmetje, en op de een of andere manier had hij wéér een nieuw bierflesje vast. De koelkastdeur achter hem zwaaide open.

‘Ik doe hem wel dicht,’ zei Arthur, die in de krappe ruimte tussen de slaapbank en de eettafel achter de wandkelende Simon langsging en hem een klopje op zijn rug gaf. Arthur dook naar voren om de koelkastdeur tegen te houden en deed hem dicht. Toen hij zich omdraaide weerkaatste zijn goudkleurige brilframe het zachte licht van de plafondlampen. Red vond zijn bril leuk. Die vormde een mooi contrast met zijn lichtbruine huid en donkerbruine krullen. Ze vroeg zich af of ze zelf ook een bril nodig had; de laatste tijd leken dingen op afstand steeds verder weg en vager. Nog een ding om toe te voegen aan de zorgenlijst, want ze kon er toch niets aan doen. Nog niet. Arthur zag dat ze naar hem keek en glimlachte, terwijl hij met een vinger over het lichte stoppelbaardje op zijn kin wreef.

‘Dus jullie hebben Twintig Vragen maar opgegeven?’ vroeg hij aan Red en Maddy.

‘Red was haar persoon, plaats of ding vergeten,’ zei Maddy, waardoor Red dacht: was ze niet nog iets anders vergeten? Iets wat ze aan Maddy wilde vragen?

‘Chips?’ Maddy hield Arthur de zak voor.

‘Nee, dank je.’ Hij deed een stap naar achteren en struikelde bijna over de hoek van de slaapbank. Er verscheen een vage blik in zijn ogen, en nu ze toch naar hem keek, zat er geen dun laagje zweet op zijn voorhoofd? Red zag dat soort dingen normaal gesproken niet, maar nu dus wel. Betekende dat dat ze te vaak naar hem keek?

‘Wat is er?’ vroeg ze. ‘Een dodelijke allergie voor kaasflips?’

‘Nee, gelukkig niet,’ zei Arthur, terwijl hij achter zich tastte om op de slaapbank te gaan zitten.

O ja, Red moest Maddy nog vragen aan welke kant ze sliet. Shit, Arthur had iets gezegd en ze had niet geluisterd. Maar beter om voor een simpele ‘Huh?’ te gaan.

‘Ik zei dat ik me tenminste niet zo duizelig voel als Simon zich waarschijnlijk voelt.’

‘Wagenziek?’ vroeg Red. ‘Of nou ja, camperziek?’

‘Nee, dat is het niet.’ Arthur schudde zijn hoofd. ‘Waar-schijnlijk kom ik hier nu veel te laat mee, maar ik kan niet zo goed tegen kleine ruimtes.’ Hij keek om zich heen naar de opgepropte meubels en de compacte keuken. ‘Ik dacht dat hij groter zou zijn...’

‘Dat zei m’n vrouw vannacht ook!’ onderbrak Simon hem.

‘Gadver Simon, hou nou eens op met alles smerig te laten klinken!’ zei Maddy. ‘Dit doet hij al sinds groep acht, toen wist hij nog niet eens wat het eigenlijk betekent.’

‘Ik sta er gewoon bij hè Mads, je hoeft niet in de derde persoon over me te praten.’

‘Kunnen jullie allemaal even je kop houden?’ riep Oliver boven Maddy’s weerwoord uit. ‘We proberen de weg te vinden.’

Red keek Arthur weer aan. ‘Nou, dan is het maar goed dat je niet een hele week in deze kleine camper hoeft te blijven. O, wacht...’ Red schonk hem een glimlach.

‘Vertel mij wat.’

Arthur was eigenlijk een vriend van Simon, maar inmiddels waren ze allemaal met hem bevriend geraakt. Hij zat niet bij hen op school, hij zat op een school in het zuiden van Philadelphia, maar hij en Simon zaten nu ongeveer een jaar in hetzelfde basketbalteam. Red vermoedde dat hij de mensen op zijn eigen school niet zo mocht, want hij was sinds het eindexamenjaar begon telkens naar hun feestjes en chillavonden gekomen. En dat was oké, want ze vond het wel leuk als hij erbij was. Hij vroeg altijd hoe het met haar ging en hoe haar dag was, al antwoordde Red meestal met een leugentje of een overdreven verhaal waar slechts een hint van de waarheid in doorschemerde. Hij was in haar geïnteresseerd, terwijl Red helemaal niet interessant was. En hij had haar een keer naar huis gebracht, na het oud-en-nieuwfeestje, toen mocht ze in zijn auto zitten om

op te warmen bij de autoverwarming, voor ze het koude huis in moest en in de troep terecht zou komen die haar vader voor haar had achtergelaten. Arthur wist niet wat er aan de hand was, hij dacht dat ze gewoon een leuk gesprek hadden, de tijd aan het wegkletsen waren voor haar huis, om twee uur 's nachts. Een kleine gunst waarvan hij niet wist dat hij die haar had verleend. Ze moest iets voor hem terugdoen.

‘Ik denk dat we bijna op de camping zijn,’ zei ze. ‘Dan kun je naar buiten om je benen te strekken in de natuur. Dan ga ik wel met je mee.’

‘Ja.’ Arthur glimlachte. ‘Komt wel goed.’ Hij liet zijn blik van haar gezicht naar de tafel zakken, waar een van haar handen op lag. ‘Ik wilde het eerder al vragen, maar ik wilde je niet storen bij het rijden. Wat staat er op je hand?’

‘O.’ Blozend tilde Red haar hand op. Ze wreef er zelfbewust overheen, terwijl ze zich realiseerde dat er ook iets op de rug van haar andere hand geschreven stond. Overal to-dolijstjes, zelfs op haar lichaam. To-dolijstjes en gaat-me-nooit-lukkenlijstjes. ‘Je krijgt er één plus één gratis van me,’ zei ze. ‘Op de linkerhand hebben we: “AT&T bellen”.’

‘Aha. Interessant. Waarover?’ vroeg hij.

‘Je weet wel,’ zei Red. ‘Gewoon even kijken hoe het met ze gaat, of ze een leuke dag hebben.’

Arthur knikte met een droge glimlach, net als zij. ‘En heb je dat al gedaan?’

Red perste haar lippen op elkaar en keek naar het lege vierkantje dat ze naast haar knokkel had getekend. ‘Nee,’ zei ze. ‘Daar had ik geen tijd meer voor.’

‘En hand nummer twee?’

‘Op hand nummer twee,’ zei Red, de spanning rekkend, ‘hebben we de zeer uitgebreide en gedetailleerde aanwijzing: “Inpakken”.’

‘Dat moet inmiddels wel zijn gelukt,’ zei Arthur.

‘Op het nippertje,’ antwoordde ze, alsof het een grapje was, maar deze keer vertelde ze de waarheid. Ze had echt letterlijk vlak voor ze vanochtend van huis ging ingepakt, had zelfs geen tijd meer gehad om de inhoud van haar koffer na te lopen met haar lijstje. Ze was te druk geweest met checken of er wel genoeg eten in huis was voor haar vader, voor de tijd dat ze weg zou zijn.

‘Maar als je dat hebt gedaan, waarom heb je dan geen vinkje gezet?’ vroeg Arthur, wijzend naar het kleine, lege hokje op de huid tussen duim en wijsvinger. ‘Hier.’ Hij stond op en pakte een van Maddy’s fineliners van tafel, die ze eerder had gebruikt voor een potje Galgje. Hij haalde de dop eraf, leunde naar Red toe en drukte de viltspunt op haar huid. Voorzichtig tekende hij twee lijntjes: een vinkje in het lege vierkantje. ‘Klaar,’ zei hij, terwijl hij opstond om zijn meesterwerk te bekijken.

Red keek naar haar hand. En het voelde dom om toe te geven, maar het zien van dat kleine vinkje deed iets met haar. Iets kleins, minuscuul, een klein stukje vuurwerk dat in haar hoofd afschoot, maar het voelde goed. Het voelde altijd goed om een hokje af te vinken. Trots stak ze haar hand uit naar Maddy, die er een blik op wierp en goedkeurend knikte. Precies waar Red naar op zoek was.

Arthur keek haar nog steeds aan, maar met een andere blik die Red niet kon ontcijferen.

‘Paranoten,’ zei Red.

Arthur trok een raar gezicht. ‘Wat?’

‘Daar was ik als kind allergisch voor, maar nu niet meer. Dat is toch gek, dat zo’n allergie zomaar over kan gaan?’ zei ze, friemelend aan de broekzak van haar lichtblauwe spijkerbroek. Ze zat nu al erg lang op deze plek. Veel te lang. ‘Mijn moe... ouders moesten dat op mijn hand schrijven zodat ik het niet vergat. En trouwens, doet dat patroon van de gordijnen iemand ergens aan denken?’ Ze raakte het wit met blauwe gordijn aan dat naast haar hing,

liet haar hand tussen de plooiën door glijden. ‘Ik word er de hele dag al gek van, kan maar niet bedenken wat het is. Een tekenfilm, of zoiets.’

‘Het is gewoon zomaar een patroon,’ antwoordde Maddy.

‘Nee, het is ergens van. Ik ken het echt ergens van.’ Red haalde haar vinger erlangs. Het leek op het silhouet van een personage dat ze niet goed thuis kon brengen. Van een boek dat ze vroeger ’s avonds las, of een televisieprogramma? Hoe dan ook, aan die tijd kon ze maar beter niet al te vaak terugdenken, aan toen ze klein was, door een bepaald persoon die toen nog in haar leven was.

‘Tomaten,’ zei Arthur, haar van de herinneringen reddend. ‘Krijg ik uitslag van rond mijn mond. Maar alleen als ze rauw zijn.’ Hij rechtte zijn rug, waarbij de kreukels van zijn witte honkbalshirt met marineblauwe mouwen ook rechtrokken. ‘Maar goed, ik ga me even bemoeien met de route. Volgens mij is Simon die twee alleen maar tot last.’

‘En bedankt, hè? Ik doe keihard mijn best hier,’ zei Simon, die over Olivers schouder meekeek op een iPhone met een marmer-oranje hoesje; die was vast van Reyna. Op het scherm was een kaart te zien, waarop een blauwe stip over een oplichtende route voortbewoog. Zij waren de blauwe stip, zij zessen en de tien en een halve meter lange camper. Gelukkig was het geen rode stip. Blauw was veiliger.

Arthur liep wankelend naar voren. Hij blokkeerde Reds zicht op het scherm, en ze liet haar blik op Maddy vallen, die haar een niet zo subtiele knipoog gaf.

‘Huh?’

Maddy maande haar tot stilte en gaf een miniem knikje in Arthurs richting. ‘Bij hem kun je alles aanvinken,’ fluisterde ze.

‘Hou op,’ waarschuwde Red haar.

‘Hou zelf op.’

Ze hielden beiden op, want net op dat moment ging Maddy’s telefoon over, als een zoemende wesp die woedend tekeering tegen het tafelblad. Het scherm lichtte op met het zicht vanuit de voorcamera; het gebroken witte plafond en een streepje van de onderkant van Maddy’s kin. Bovenin stond *Mama* en *FaceTime Videogesprek*, met een *schuif om te antwoorden*-knop die geduldig onder aan het scherm wachtte.

Maddy reageerde onmiddellijk. Te snel. Ze raakte gespannen, de botten onder haar huid vormden scherpe hoeken. Haar hand schoot naar voren om de telefoon te pakken, het scherm af te wenden, het ding voor Red te verbergen.

Red wist dat ze dat deed, dat wist ze altijd, al wist Maddy niet dat ze dat wist.

‘Ik bel haar op de camping wel terug,’ zei Maddy, bijna te zachtjes om boven het geluid van de wielen te horen, en ze drukte op de zijknop om het gesprek te weigeren. Ze keek alle kanten op, behalve Reds kant.

Mama.

Alsof Maddy verwachtte dat Red opengereten zou worden en dood zou bloeden, alleen al door het woordje te zien.

Zo ging het nu al jaren. In de derde klas had Maddy altijd klasgenoten apart genomen en aangesproken wanneer ze een ‘je moeder’-grapje maakten waar Red bij was. Ze dacht dat Red daar niet achter zou komen. Het was een verboden woord, een vies woord. Ze ging zelfs raar doen wanneer er over de *Mummers Parade* werd gepraat in bijzijn van Red.

Hoe belachelijk.

Het kromme was alleen dat Maddy er gelijk in had.

Red bloedde alleen al door het woord te zien, door het te horen, te denken, zich te herinneren, en de schuld liet

een krater in haar borst achter. Bloed, zo rood als haar naam en zo rood als haar schaamte. Dus. Ze dacht er niet aan, ze weigerde het zich te herinneren, en ze zou niet naar links kijken om haar moeders gezicht te zien in haar spiegelbeeld in het raam. Nee, dat weigerde ze. Dit waren gewoon haar eigen ogen.